

Publicerad 2014-03-23 00:30 av calle_

Du kan kalla mig hopplös

Bakom den smutsiga gymnastiksalen, där alla stod och rökte på rasterna, där vinden var så stilla

Det var där som jag träffade dig för första gången i mitt liv

Om jag visste vad som skulle ha hänt, hur allting skulle ha slutat

Då hade jag bara stått där och rökt som alla andra och inte sagt ett enda ord

Men jag var självklart tvungen att bryta den sköna tystnaden på något sätt

Ta det första steget och påbörja nästa scen i den trista film som kallas för livet

Jag minns hur kallt det var den dagen och att höstvinden nästan piskade mot min förstörda kropp

Jag var livrädd att du skulle gå därifrån och lämna mig i kylan ensam med mina tankar

Om det hade hänt så hade jag gråtit över tanken om att jag inte ens sa hej till dig

Som tur var så hände inte det och du stannade kvar ett tag till

Du hade på dig dina slitna jeans, din skinnjacka och dina trasiga skor som saknade skosnören

Nu när jag tänker tillbaka på den stunden känns det som om jag vore på havets botten helt livlös

Värmen från solen gjorde att jag var tvungen att ta av mig min jacka och visa mig i bara den tunna tröja som jag hade under

Jag log lite smått åt dig och frågade om du inte också tyckte att det var varmt

Även du log lite och svarade sedan att bara för att solen lyser betyder inte det att det är varmt

Jag kände mig dum för en sekund och sedan drog jag en djup suck och kliade mig på armen

Din blick fastnade på mina tigerränder och sedan frågade du hur jag hade blivit det djur jag var

"Jag hörde att tjejer gillade ärr, så jag skar upp min vänster arm" sa jag och skrattade lite efteråt

Du gav mig en blick som undrade hur jag kunde se på min egna misär och sedan bara skratta åt den, som om det bara vore någon småsak, ett slags skämt

Jag minns hur ljusa sommardagar blev till mörka vinternätter

Hur allting som vi sa till varandra betydde någonting, men som nu bara är luft

Det jag minns mest är dagen när du försvann från allting som vi hade byggt upp

Vi satt vid den där bänken vid soptippen och försökte slå bort alla eldflugor som flög runt om oss, samtidigt som vi pratade om hopplös kärlek och om hur mycket vi älskade verklighetsflykter

Ingen hade någonsin berättat för mig hur man skulle hantera sorg eller ensamhet

~~Jag var en sten på havets botten, bara en i mängden och av någon anledning så märkte du av mig~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren calle_ med Poeter.se id #47263 innehar upphovsrätten